

сѣлъ нишанитъ . . . Той нѣма да ти каже
 Това сѣ тайни работи . . .

Михалаки.

Знамъ, знамъ, знамъ . . . Чорбаджи Михалаки
 знай какво трѣбва . . . (помислюва малко; къмъ Петка:)

Стига, разумѣхъ, разумѣхъ . . . Петко! я излѣзъ
 на вѣнъ та виждъ какво е времето! (Петко излазя).

(къмъ жена си)

Сега да приказваме за работа. Ази, право да ти
 кажъ, аресовами се тоя Стояновичъ! ти булка, как-
 во ще кажешъ?

Сийка.

Ехъ, че и менъ ми се аресва момъкътъ.

Михалаки.

А ти Викторио какво казвашъ?

Виктория. (съ наведена глава)

Нищо.

Михалаки.

Какъ нищо? Кажи ми право: допада ли ти се
 Стояновичъ?

Виктория.

Азъ не знамъ нищо.

Сийка.

Защо питашъ пакъ ти? Момиче пита ли се така?
 Азъ ще отговоръ за нея: тя го иска.

Виктория.

Азъ го нещъ?

Михалаки.

Не го щешъ? Ами защо го нещешъ? мигаръ
 царски синъ искашъ да земешъ? Та да не си дъ-
 щеря на *Райна Княгиня*?